

TRENCANT LA BOIRA

(Conclusió)

No es feren esperar gaire els nostres companys que venien a reunir-se amb nosaltres el diumenge, i així que arribaren, com a acte de germanor, ballàrem tots plegats el JAN PETIT. Després desmuntàrem les tendes, ens despedirem del Sr. Rector tot remerciant-li les seves atencions, i cap al Far s'ha dit. Marxàrem cap al Far alegrement i sense cap contratemps; encara que no poguérem fruit gaire de les hermoses vistes d'aquells cims, ja que el dia no era molt clar, sort, però, que de tant en tant el vent trencava la boira fent aparèixer, davant nostre, tot un enfilall de muntanyes i valls, coronades al lluny, per el negrós Montseny que treia el cap per damunt dels núvols que l'abrigaven.

Els uns dinaren del que portaven ja preparat, i els altres ens el férem. Havent dinat, els jocs de costum -El Rellotge, l'Elefant i d'altres- ens tingueren ocupats fins a l'hora del retorn, que es feu una mica llarg i pesat degut a la boira, el camí dolent i també perquè es feu fosc aviat.

En arribar a Cassà anàrem de dret a la Plaça de la Coma, on prenguérem comiat tot entonant l'internacional HORA DELS ADEUS, i ens separàrem portant a dintre un sentiment que ens unia com a veritables germans.

«Fins el proper dia a muntanya si a Déu plau».

Lluís Pagès

Panoràmica del Matagalls

(Conclusió)

-Ja hi som! Ja hi hem arribat!

Tant de bo que ja hi fóssim, però el mal fou que fins que arribàrem al campament encara vam haver de caminar una estona: mitja hora de pagès.

Com que no us vull cansar llegint a un aficionat, ni en el butlletí tenim molt d'espai, no m'extendré gaire més i per acabar més aviat només us diré que allà dalt, tot i estant llassats, encara tinguéren l'humor, un grup, de puntejar «la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan».

Oïrem la missa de campanya, dinàrem de la millor manera possible, participàrem en la impressionant HORA DELS ADEUS i, abans de tocar el dos, obsequiàrem als acampadors que encara no havien marxat amb un inigualable concert de sardanes i cants típics de Catalunya com són «L'Emigrant, Muntanyes del Canigó, etc.».

I per fi acabo de la mateixa manera que el poeta Ferran Demal en el seu poema «Amunt els cors»:

*«... Petits i grans esperen que torni la diada
de Matagalls, cimera del bell i altiu Montseny.
La solitud que hi regna amb sol, pluja i nevada,
a multituds captiva i a tots al cim empeny...»*

J. S. R.